

Леонид Млечин

НАЙ-ГОЛЯМАТА
ТАЙНА НА ХИТЛЕР

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Леонид Млечин

НАЙ-ГОЛЯМАТА ТАЙНА НА ХИТЛЕР

© Леонид Млечин

Второ издание на български език

Лиляна Мангаджиева – превод

Първото издание на книгата е под заглавие „Как Адолф Хитлер покори Германия и половината свят“

Той е известен като тиранин и диктатор, но за личността му се говори рядко и малко. Защо Хитлер избягва да споменава предците си, защо не казва нищо за детството и младостта си? Поради каква причина през 1937 г., когато вече е на 50 години, пише своето политическо завещание? Защо по време на втората световна война не предприема пътувания до фронта, до щабовете и до полевите болници?

Анализирайки задълбочено живота на фюрера по пътя към властта, авторът подробно обследва тайните и особеностите на съзнанието на Адолф Хитлер. Леонид Млечин разглежда в детайли и формирането на шурмовите отряди. Отделни части от книгата са посветени на емблематични фигури на Третия райх, а също и на някои малко известни факти и събития, допълващи общата картина на Втората световна война.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-474-6

ЧАСТ ПЪРВА

„Хората нямат право да знаят кой съм“

Оставам

Адолф Хитлер изисквал всеки немец да представя доку-ментални свидетелства за чистотата на своя произход. Но са-мият той практически нищо не съобщавал за собствените си прадеди. Той изобщо избягвал да разговаря за своето семей-ство.

„Хората нямат право да знаят кой съм, – раздразнено повтарял Хитлер. – Те не трябва да знаят откъде съм и от какво семейство произхождам. аз дори в книгата си не си позволих да напиша нито дума за това“.

Старите познати на Хитлер били предупреждавани да си мълчат и да не си позволяват да огласяват спомени за предиш-ния живот на фюрера. Оказало се, че в родословието му има тъмни петна, които безумно дразнели фюрера.

Неговата неомъжена баба Ана Мария Шикългрубер забре-меняла на четиридесет и една години. На 7 юни 1837-ма тя родила момче – бащата на Хитлер, когото кръстили Алоиз. Дали му фамилията на майката – Шикългрубер. В онези вре-мена такива деца наричали незаконородени.

Алоиз Шикългрубер неочаквано се сдобил с баща, когато самият той вече бил над четиридесет. Осиновили го, за да може като чиновник на държавна служба да се избави от клей-мото на незаконороден и да може да получи наследство. Зага-дъчността на тази история се състои в това, че бащата на Алоиз

вече бил обявен за умрял. Разбира се, това обстоятелство окончателно объркало всичко и породило множество слухове. Десетилетия наред историците и политиците се опитват да се доберат до истината – кой е дядо на фюрера от страна на баща му?

Правели се различни предположения, назовавали се множество имена – от барон Родшилд до австрийския граф Отенщайн. Политическите противници на фюрера измислили на Алоиз Хитлер тайнствен еврейски баща. Бившият генерал-губернатор на окупираните полски области опергруппенфюрер от СС и СА Ханс Франк, обесен след войната с присъда на Нюрнбергския трибунал, твърдял със сигурност, че бащата на професионалния антисемит Адолф Хитлер в действителност бил евреин.

Но в град Грац не успели да открият нито един Франкенбергер, който би могъл да бъде дядо на Хитлер. В града по онова време изобщо нямало нито един евреин. А и бабата на фюрера по бащина линия Ана Мария Шикългрубер също никога не била живяла в Грац.

Неговият баща Алоиз Шикългрубер се оженил на тридесет и седем години. Първата му жена Ана Гласъл-Хьохер, с четиринадесет години по-възрастна от него, била вече на петдесет. Възможно е да се оженил за нея заради пари. Деца нямали. Затова пък втората и третата жени родили на Шикългрубер общо осем деца.

Алоиз си хванал любовница – Клара Пьолцл, 16-годишно селско момиче, прислужница в дома му. Той не се задоволил с Клара и си хванал още една любовница – Франциска Мацелсбергер, която забременяла, когато първата жена на Алоиз била още жива.

Педантичен и акуратен в работата си, в дома си Алоиз бил тиран, който посягал и на жена си, и на сина си. Малкият Хитлер раснал в онези времена, когато телесните наказания се смятали за обичайна практика. Бащата бил господар в семейството. Той налагал властта си и чрез побой над децата.

Този метод се предавал от поколение на поколение. Лекарите в онези времена заявявали, че ако децата плачат, следва добре да се напляскаат. И Хитлер растял с убеждението, че властта трябва да се налага със сила.

След смъртта на първата си жена Алоиз се оженил за Франциска, която умряла на двадесет и три години, след което той се оженил за Клара Пьоцл. Клара била предана на мъжа си, възпитавала децата от първия му брак. За нея, момиче от затънтено село, бракът с митническият чиновник Алоиз бил голям успех. На 20 април 1889 година в седем и половина сутринта в предградието на австрийското градче Браунау на Ин на Алоиз Хитлер и третата му жена Клара Пьоцл се родило четвърто дете – син, когото кръстили Адолф.

Трите им деца преди него – Густав, Ида и Ото – умрели съвсем малки. Клара родила през 1894-та още едно момче – Едмунд – и през 1896-та още едно момиче – Паула. Момичето било умствено изостанало и Адолф се стараел да се държи по-настрана от него. Той имал и двама доведени братя от предишния брак на баща си. Те също не се обичали един друг.

През 1930 година един от доведените му братя, който не симпатизирал много на Адолф му изпратил злорадо писмо, в което заплашвал да разкаже, че дядото на фюрера е бил евреин. Писмото разтревожило Хитлер. Той бил обезпокоен, че ще го заподозрат в неарийски произход. Военният лекар, ротмистър фон Шух, който го познавал от 1917 година, си спомнял:

„Хитлер цял живот се терзаше, измъчван от съмнения – има ли в жилите си еврейска кръв или не? Той споделяше с нас своите тревоги“.

Два пъти по поръчение на Хитлер райхсфюрерът на СС Хайнрих Химлер провеждал тайно изследване на генеалогическото му дърво и в двата случая почтително докладвал на фюрера, че няма основания да се съмнява в чистотата на произхода си.

Адолф Хитлер твърдял, че е израснал в бедност, а неговият деспотичен баща всичко пропивал. В действителност семейството му можело да се смята за напълно благополучно. Алоиз Хитлер, както пишат немските историци, бил човек не без способности. Той направил прилична чиновническа кариера. А младият Адолф, неспособен на системен труд, не искал да се натоварва. В училище останал да повтаря годината. Курсът, който другите деца минавали за три години, на него му отнел пет. История, география, математика и немски език никак не му се удавали.

През март 1942 година, намирайки се в главната си квартира „Вълчата бърлога“, Хитлер си спомнял училищните години, оправдавайки неуспехите си:

„Учех само десет процента от това, което учеха другите. Много бързо учех уроците си. И особено лесно се справях с историята. Често се изпълвах със съчувствие към съучениците си.

– Хайде да си играем!

– Не, още не съм си научил уроците!

Той зубри...“

През ноември 1898 година Алоиз Хитлер, който навършил шестдесет и една години, се преместил със семейството си в село Леондинг, близо до Линц. През юни 1905-та Клара Хитлер продала дома си в Леондинг и купила жилище в центъра на Линц. Помогнала ѝ с пари сестра ѝ Йохана Пьоцл, която получила добро наследство. Адолф бил вече на девет години, но впоследствие смятал Линц за свой роден град. Там той тръгнал на училище.

Неговите съученици се разделяли на почитатели на Германия и на привърженици на Австрия. През по-голямата част от историята си Германия била разединена. Баварците и произхождащите от бивша Прусия и до ден днешен намират помежду си повече различия, отколкото прилики.

Вдъхновител на обединението на германските държави бил Ото Леополд фон Бисмарк-Шьонхаузен, випусник на юридическия факултет на Гьотингенския университет. През 1859 година младият Бисмарк заминал като посланик в Русия, а през 1862-ра станал глава на правителството и министър на външните работи на Прусия.

Той управлявал немците с желязна ръка. През юни 1886 година пруските войски навлезли в Саксония, ХанOVER и Хесен. Бавария, Вютемберг, Баден и Хесен-Дармщат били принудени да встъпят с Прусия във военен и митнически съюз. През 1871-ва Вилхелм I⁷ бил провъзгласен за император на Германия, а Бисмарк станал негов първи канцлер.

Ото фон Бисмарк допуснал една единствена грешка – разрешил на своя Генерален щаб да анексира Елзас-Лотарингия⁸. Това щяло да стане повод за нова война с Франция. Вече остарелият Бисмарк мъдро казал, че е постигнал твърде много, за да може това да бъде благо за Германия.

Австрия, отделена от другите немскоговорящи страни, основала Австро-Унгарската империя. Живеещите в нея немци били на различно мнение – някои станали австрийски патриоти,

⁷ **Вилхелм I**, известен като **Вилхелм Велики** (1797–1888), е крал на Прусия (2 януари 1861 – 9 март 1888) и първият германски император (18 януари 1871 – 9 март 1888). Под водачеството на Вилхелм I и на министър-председателя Ото фон Бисмарк Прусия успява да създаде Германската империя чрез обединение на Германия след края на Френско-пруската война. Бел. прев.

⁸ **Елзас-Лотарингия** е наименованието на имперска провинция на Втория Райх. През 1919 г. по силата на Версайския мирен договор Елзас и Лотарингия са окупирани от Франция. През 1940-та Германия повторно освобождава тези земи, а през 1945-та те са официална територия на Франция. Бел. прев.

⁹ **Хабсбурги** – германска аристократична династия, която от 1278 до 1918 г. управлява редица европейски и американски страни, между които Австрия, Испания, Нидерландия (днешните Белгия, Холандия и Люксембург), Унгария, Хърватия, Босна и Херцеговина, Чехия, Португалия, Мексико и др. Освен това дава императорите на Свещената Римска империя от 1273 до 1291, от 1298 до 1308, от 1438 до 1740, както и от 1745 до 1806 г. Бел. прев.

други не разбирали защо са отделени с държавна граница от своята родина Германия. В училището, в което учел Адолф, едни момчета събирали фотографии на австрийската управляваща династия Хабсбурги⁹, други почитали Бисмарк. Адолф бил почитател на Германия, смятал австрийците за непълноценни немци, а той не искал да бъде непълноценен.

Той предпочитал да играе с по-малките деца, които признавали лидерството му. Това били военни игри, повлияни от романите на Карл Май и Фенимор Купър. Немецът Карл Май никога не бил ходил в американските прерии, неговите романи за индианците били плод на чиста фантазия. Но в Германия той изиграл изключителна роля, не съответстваща напълно на таланта му. Поколения млади немци израствали с неговите романи.

Описаните от Карл Май вълнуващи приключения на непокорните индианци правели силно впечатление на немската младеж. Измисленият от него вожд на индианците Винету защитавал отечеството си от чужденците, безстрашно се сражавал с англичаните и французите, извечните врагове на Германия. Карл Май, както и много други жестоки и същевременно сантиментални немски писатели, възпял военните приключения и очистителната сила на сраженията, безкористната дружба на защитниците на отечеството...

Алоиз Хитлер умрял от сърдечен пристъп на 3 януари 1903 година. Адолф бил на четиринадесет. Характерът на юношата в много отношения се формирал в скрито противопоставяне на бащата. Алоиз много ядял и пиел. Адолф практически не пиел, отказал се от пушенето, малко ядял, макар че обожавал банички с крем и сметана. Никога не плувал и не танцувал – боял се да взема уроци по танци, за да не изглежда смешен. И не си позволявял гуляйджийски веселби като баща му.

През септември 1903 година сестрата на Хитлер Ангела се омъжила за Лео Раубал, който работел като данъчен инспек-

тор в Линц. Клара, останала вдовица с две деца, живеела с немалката пенсия, която получавала за мъжа си.

В началото на септември 1907 година Хитлер заминал за Виена, за да постъпи в Академията по изящни изкуства. Неговата рисунка била призната за неудовлетворителна. Директорът на академията съчувствено казал на Хитлер, че от него няма да излезе художник. Посъветвал го да се пробва в архитектурата. Но и това се оказало невъзможно, тъй като Хитлер не бил завършил училище и нямал диплома за зрелост. Можел да се върне в училище, но не искал.

Майка му Клара се разболяла от рак на гърдата, когато била само на четиридесет и шест. Направили ѝ операция, която изглеждала успешна, но ракът дал метастази на белите дробове. Това била смъртна присъда. За нея, както за момичето и къщата, се грижела сестрата на Хитлер, умелата и способна в домакинството Ангела. Тя успявала да свърши всичко, макар че през октомври 1906 година родила сина си Лео и скоро отново била бременна.

Клара била сигурна, че синът ѝ е станал студент, и тази мисъл вероятно я е сгръвяла в последните ѝ минути. Тя умряла на 21 декември 1907 година. Хитлер отишъл при доктора да му благодари за всичко, което направил за майка му. В този момент той бил искрен. Но в душата си винаги обвинявал доктор Блох за смъртта ѝ. Това не увеличило симпатиите му към докторите-евреи.

На осиротелите Адолф и Паула отпуснали пенсия – по двадесет и пет крони. Малката Паула взела при себе си Ангела, която вече била родила и дъщеря. Тъй като първия син нарекли на името на бащата, на момичето дали името на майката – така се появила втората Ангела Раубал, племенница на Хитлер, която той ще нарича Гели.

През февруари 1908 година Адолф се преместил във Виена. Последвал го неговият приятел Август Кубичек, който искал да учи музика и се надявал да постъпи в консерваторията. Те

наели стая при фрау Закрейс на улица *Шумпергасе номер 31*, където Хитлер бил отсядал по-рано. Те живели заедно четири месеца. В края на учебната година Кубичек се върнал при родителите си, с които прекарал лятото.

През септември Хитлер се опитал отново да постъпи в художествената академия, в класа по живопис. Този път дори не го допуснали до изпита, тъй като представените от него рисунки не съответствали на изискванията на академията.

ПРИЯТЕЛИ И ПРИЯТЕЛКИ НА ОБИТАТЕЛЯ НА ОБЩЕЖИТИЕТО

На 18 ноември 1908 година Адолф Хитлер се преместил на *Фелбер щрасе номер 22*, където живял девет месеца – до 20 август 1909-та. Там се регистрирал като студент. След това отново се преместил – на *Зексхаузер щрасе номер 5б*, представяйки се за писател. След месец, на 16 септември 1909 година, се отписал от адреса и заминал в неизвестна посока.

На 11 март 1942 година във „Вълчата бърлога“, разположена в Източна Прусия, Хитлер си спомнял:

„Във Виена дълго време бях много зле. Няколко месеца не бях ял топла храна. Хранех се с мляко и корав хляб. Но пък харчех по тринадесет крайцера на ден за цигари. Пушех от двадесет и пет до четиридесет цигари на ден. Веднъж ми дойде наум мисълта: а ако не харча тринадесет крайцера за цигари, а си купя масло и си направя сандвичи? За това ще отидат пет крайцера и ще ми останат още пари. Скоро изхвърлих цигарите в Дунава и никога повече не се докоснах до тях. Убеден съм, че ако бях продължил да пуша, никога не бих могъл да понеса всички тези тежки грижи, които от дълго време ме гнетяха. Може би именно това спаси немския народ“.

Хитлер често разказвал, че е гладувал и е припечелвал за парче хляб с рисуване. В действителност той живеел от наследството и на отпуснатата му след смъртта на родителите му пенсия – получавала се прилична за онези времена сума, която му позволявала да безделничи. Значителна част от живота си, почти десет години – между шестнадесет и двадесет и пет (1905–1914), той живял съвършено безцелно. Нито едно начинание не довел докрай. Времето на подем бързо се сменяло с дълбока депресия. За млад човек той водел странен начин на живот. Спял до обяд, през деня се мотаел по улиците на Виена, вечерта прекарвал в оперния театър. Опитал се да напише пиеса, рисувал по нещо и дори възнамерявал да съчинява музика.

Зет му Лео Раубал се ядосвал, че Адолф не иска да си намери работа и по някакъв начин да участва в разходите по възпитанието на непълнолетната му и болна сестра Паула.

На 10 януари 1910 година Ангела Раубал родила втора дъщеря – Елфрида. Ангела умеела добре да готви и да се грижи за малките деца. Тя имала три свои деца, но се грижела и за по-малката си сестра Паула, която страдала от психическо разстройство.

На Ангела не ѝ вървяло. На 10 август нейният мъж Лео скоропостижно се споминал. Тя останала сама с четири деца, които трябвало да храни и отгледа. Адолф Хитлер заявил, че не иска да има нищо общо с фамилията Раубал, както и с роднините си. Когато свършвал пенсията си, той се обръщал към леля си Йохана Пьолцл, която му давала пари. На 1 декември 1910 година тя изтеглила от сметката си в местната банка всичките си спестявания – три хиляди и осемстотин крони – и ги дала на Адолф. Когато научила за това, Ангела се обърнала за помощ към адвокат. Тя и децата ѝ мизерствали, поради което тя смятала, че има право на част от тези пари.

Хитлер отговорил, че леля му действително от време на време му е давала пари, за да може „да се усъвършенства като

художник“. Но не пожелал да раздели парите, при което на 4 май 1911 година се отказал от полагащата му се като на сирак пенсия в полза на сестра си, вдовицата Ангела Раубал.

С какви средства живеел тогава?

Самият той твърдял, че във Виена, а после и в Мюнхен се издържал, продавайки картички, рисунки и акварели. Някакъв човек, който го познавал от онези времена, твърдял, че през 1912 година Хитлер печелел от двадесет до четиридесет крони на месец, което било напълно достатъчно за живот.

Съседът му по общежитие Карл Хониш също твърдял, че Адолф няма финансови проблеми. Неговите бележки се запазили, тъй като през 1939 година били включени в партийния архив. Той разказвал, че Хитлер работел прилежно, всеки ден рисувал по една картина и водел напълно достоен начин на живот. Други хора пък, които познавали тогава фюрера, го смятали за неспособен за ежедневна работа.

Хитлер се бил потопил в странния свят на мъжките общежития и приюти за бездомни. Впоследствие той потръпвал, спомняйки си за „мрачните картини на омерзителна мърсотия и злоба“, с които се сблъскал там. Но в определен смисъл атмосферата на мъжкото общежитие била по вкуса му. В началото на XX век мъжките общежития се превърнали в центрове на хомосексуална активност. За едни това била просто принудителна замяна на отношенията с жени, други припечелвали с проституция. Всички разговори в тези домове се въртели около еднополовия секс.

Обитателите на мъжките общежития и приюти мечтаели за лесни пари. Тези мечти се материализирали в образа на самостоятелни хомосексуалисти, търсеци партньор за една нощ и готови да платят за това. Ернст Ханфценгъл, един от тогавашните приятели на Хитлер, напуснал Германия, през 1942 година разказвал на сътрудниците на американското управление на стратегическите служби, че в общежитието ре-

довно идвали господа, които търсели млади хора за развлечения. Адолф Хитлер живеел в обкръжението на такива жиголо.

На 9 февруари 1910 година Хитлер се установил в мъжкото общежитие на *Мелдеман штрасе*, където на всеки предоставяли железен креват, матрак, напълнен с конски косми, одеяло и малко съдове. Там той се сблизил с Райнхолд Ханиш, пет години по-възрастен от него.

Ханиш два пъти лежал в затвора за кражба. Зимата на 1909–1910 година двамата с Хитлер прекарвали заедно. Били много близки и знаели всичко един за друг. В обществената библиотека Хитлер прерисувал акварели с изгледи от Виена, а Ханиш ги продавал на дърводелците, които ги поставяли на облегалките на креслата и диваните, както това било прието по онова време. Адолф се опитал да рисува рекламни плакати и картички. Говорело се, че акварелите му не били толкова лоши и че към него като към художник се били отнесли несправедливо. Ханиш бил много обиден, когато през лятото на 1910 година се появил негов конкурент в лицето на вехтошаря Йозеф Нойман, който също започнал да търгува с рисунки на Хитлер и с когото бил много близък. През юни 1910 година Хитлер, след като спечелил двадесет крони, изчезнал за една седмица от общежитието заедно с Нойман.

Нов приятел на Хитлер станал деветнадесетгодишният Рудолф Хойслер, странна личност, появила се в общежитието през февруари 1913 година. Те се обръщали един към друг с „Ади“ и „Руди“ и заедно ходели на опера. Рудолф също като Хитлер обожавал музиката на Рихард Вагнер. Той произхождал от благоприлично семейство, но се смятал за „шугава овца“. Изключили го от училище, а когато навършил осемнадесет години, баща му го изгонил от къщи. Рудолф се оказал на улицата. Тогава се запознал с Хитлер. Поддържал отношения с майка си, която се грижела за безпътния си син, хранела го и перяла бельото му. Той я запознал с Хитлер, който я убедил, че би било добре, ако двамата заминат за Мюнхен. През април

1913-та Адолф навършил двадесет и четири години и получил осемстотин и двадесет крони – остатъка от бащиното си наследство. На 24 май Адолф Хитлер напуснал Виена и заминал за Мюнхен.

Той без съжаление оставил австрийската столица, пресякъл нелегално границата и се установил в Мюнхен, където се регистрирал като човек без гражданство. Наел стая на третия етаж в къщата, собственост на шивача Йозеф Поп, на *Шлайсхаймер щрасе номер 34*. Неговата стая имала отделен вход, което би било ценно, ако се интересувал от жени. Но Йозеф Поп и неговата жена Елизабет разказвали, че Хитлер никога не водел жени и не ходел при проститутки. Те не го били виждали с жени, а и той не говорел за тях.

С него бил по-младият с пет години Рудолф Хойслер, с когото живели заедно девет месеца, след което той си заминал. През 1917 година Рудолф Хойслер се оженил и след една година му се родила дъщеря. Жена му умряла през 1929 година. Той повече не се оженил. Живеел в Чехословакия и управлявал хотел. През 1938-ма се върнал във Виена, влязъл в партията и получил работа в Немския трудов фронт, който нацистите създали вместо профсъюз.

В задължителната автобиография, която представил в канцеларията на Немския трудов фронт, той написал: „*През 1911 година се запознах с Адолф Хитлер, който ме взе под крилото си, политически ме просвети, и това стана основа на моето политическо и общо образование. Той ме взе със себе си в Мюнхен, където живяхме заедно и извършвахме случайна работа*“.

Неговата дъщеря разказвала, че през 1933 година той заминал за Берлин и останал там месец и половина. Надявал се да се срещне с фюрера, но не му дали такава възможност. Нещо повече, много строго му забранили да споделя спомени за него.